

ȘEZĂTOAREA

Revistă pentru literatură și tradițiuni populare

Anul III No. 7. 1895

DIRECȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA ÎN FĂLTICENI

FĂLTICENI

Tipografa și Libraria M. Saidman

C U P R I N S U L

Pag.		
129	Picală și Tindală	Gh. Popescu
133	Strigoii	Ioan Câdea
135	Glume	S. Mihailescu
136	Descintece	I. Theodorescu
145	Medicină veterinară populară	M. Lupescu
148	Superstiții	E. Patriciu
151	De ce mănincă cinele și mița iarbă, și de ce esa șerpele în drum	M. Lupescu
159	Cintece	M. Lupescu

Pîcală și Tîndală

(Poveste)

Cică o fost o dată, ca nici odată; cică de nu era, nu să povestea. Aceasta era pe cînd ningea pe miriște și să prindea pește pe brazdă.

O fost odată un om piclicî, Picală, ce-l fugăreau oame-
nei din casele lor afară. De ce ?

Pentru că pe toți îi picilea, iar pe el nimenea nu-l pu-
tea. Dar vorba ceea : «Ulciorul nu merge de multe ori la
flintină.»

După ce Picală colindasa toată lumea, se intilni cu
Tîndală. -Ce mai faci frate Tîndală ? zise Picală. -Rău frate
răspunde Tîndală. Înțeleg, că nici tu nu gîndești de lucru;
hai să ne apucăm argați la popa, poate că vom duce-o
bine.

Să duseră amîndoi la popa și se tocmiră argați. Pe Pi-
cală l-a pus să sape un beciu, cu tocmală ca la lie-care
svirlitură de lut să-i dee cite o prescură ; iar pe Tîndală
l-a pus să-i pască o vacă și putea să doarmă toată ziua,

fiindcă vaca era foarte blîndă. Adoua-zi fie-care era la lucrul său. Dar ce li s'întimplă ? Picala, de cîte ori asvirlea lut din groapă, popa, care sta pe mal cu cirja în mînă, în loc de prescură, îi da cîte o cirjă în cap. Sara, bietul Picală, era cu totul măcelărit de trudă și bătaie. El s'îngîdea la Tindală, că e fericit că s-au dus cu vaca la pășune.

Dar nici bietul Tindală nu era mai fericit, căci vaca era mai îndrăcită de cît popa ; ea mergea în fuga mare nouă hotare, și de stat nu mai stătea, ci iarba din fuga o păștea

Sara, cînd s-au întîlnit amîndoi, au început a se întreba cum au petrecut ziua.

—Ei, zisă Picală, ai dus-o bine ?

—Da, răspunsă Tindală, toată ziua am dormit, fiind că vaca a păscut singură pe lingă mine.

—Dar tu cum ai dus-o cu popa ?

—Foarte bine ! De cîte ori asvirleam cu hirlețul lutul afară din groapă, popa îmi da cîte o prescură, și iată vezi, pintecele meu e doldora, ba am dat și de pomană, căci n'am mai putut minca.

—Pștiu!, bate-te să te bată am uitat să-ți las și ție cîteva, dar nu-î nimic, dacă vrei, rămiî mine în locul meu și te vei sătura.

—Bine, primesc

Acuma fie-care rîdea în gîndul său că s-a înșălat unul pe altul.

A douazi Picală s-a dus cu vaca, iar Tindală a rămas la sapat

—Of ! Of ! Of ! se văita Tindală în gîndul său, cînd a văzut că popa în loc de prescuri îi dă cirje.

Vai ! Vai ! Vai ! zicea Picală, cînd a văzut că fuge după

vacă toată ziua, fără macar să mince, căci nu mai avea vreme.

Ah ! talharul, cum m-a înşalat, zicea Tindală. Dar las, că-mi va pica el în palmă !

— Ah ! înşalatorul, cum m-a amăgit, zicea Picală. Ei, da-l voi coace eu !

Ce să intimplă însă ? Sara cînd popa a lasat pe Tindală în groapă, ca să mai sape el singur, pînă popa va face mincarea, Tindală săpînd, da de un poloboc pe jumătate cu galbeni.

După ce vine şi Picală, mincă cu toţii, apoi să culcă ei pe prispă afară. şi popa în casă.

— Ştii una frate ? zise Tindală, în groapa unde am sapat, am găsit o comoară şi popa nu ştie de ea ; hai să luăm banii, cîţi vom putea, şi să fugim.

Luară un sac, se duseră la poloboc, dar fiind că groapa era adîncă şi polobocul pe jumătate, a trebuit ca unul din ei să se vîre în poloboc, să pună banii în sac şi să-l dea la celalalt, apoi să-i ajute a eşi şi el.

S-a vîrit Tindală, a pus bani cît putea să ducă, dar s-a vîrit şi el în sac, şi a dat funja ce era la sac lui Picală să tragă sacul afară.

Picală, cum a pus mina pe sac, tulea băete, şi lasă pe Tindală în poloboc, aşa gindea el.

Umblînd mai toată noaptea cu sacul în spate, a ajuns la marginea unei păduri, s-a pus să se odihnească, dar de oboseală a adormit.

Atunci Tindală ese din sac care nu era legat la gură ; ia sacul în spate şi tulea băete în pădure. Cînd să trezeşte Picală, era ziua mare ; se uită să vadă sacul, dar ia sac dacă ai de unde.

Ce să facă, cum să o întoarcă, să-l poată iar înșela să aibă și el parte din bani. ?

Să gîndește, se ră-gîndește, și a găsit. Se apucă și jupește un teiu, face un biciu, începe a pocni și a mîna cail pe drum prin pădure, de gîndea că vine un poștalion.

Tocmai pe la mijlocul pădurei, iată că-i ese înainte Tîndală cu sacul în spate. El săracul, fiind rupt de foame, venea cu socotința că fiind un drumet, poate are vre o bucată de pine să l-o dea, pentru care era în stare să dea și un galben.

— Buna dimineață, frate Tîndală

— Mulțămesc, frate Picală.

— Eiii !!!

— Eiii !!!

— Ai mai găsit ca mire ?

— Ai mai vazut ca mine ?

— Am găsit pe popa !

— Așa-l frate că nu m-ai pulut înșala ?

— Văd, frate, ca nu m-ai pulut nici tu pe mine, nici eu pe tine.

Numai furisitul de popa
ne-a pus pe copcă,
amar ni-a înșalat,
multe cirje am mincat,
sfițite, biagoslovite,
de nu le puteam inghite.

Înpăcindu-să Picală cu Tîndală, cu condiție de a nu sa mai înșala unul pe altul, făgăduind încă ca nici pe alții să mai înșale, s-au pus și au împărțit banii, și s-au dus fie-care în lumea lui, și de atunci și pînă astăzi li-a rămas numai numele.

Şi cînd cineva dă peste un înşălător de-l înşală, atunci zice că a dat peste Picală sau Tiudală.

Şi eū încălăcaiū pe o strună, şi vā spuseiū o minciună. Incălicăiū pe o poartă, şi v-o spuseiū toată.

Scrisă de Gh. POPESCU
învăţator în Drăguşeni (Suceava)

STRÎGOII

II 1)

Strigoii sint şi ei oameni ca toţi oamenii, numai au chemarea de a face tot rău. Ei pe din afară nu se cunosc, căci sint ca şi ceilalţi oameni, şi ei lucră în ascuns; lucrul lor de căpetenie este a lua laptele dela vaci şi a fura griul din şură pe timpul imblătitudii. Oamenii însă au ajuns a-l cunoaşte şi anume așa :

Dacă vaca, în loc de lapte, dă sînge sau nu să lasă să fie mulsă, atunci proprietariul vacii, ca să afle cine e acela care i-a luat laptele, nu are de a face altceva, decît lucrul următoriu :

Primăvara să iasă la pădure, şi şerpele care l-a vedea mai întii înainte de Sintul George, care şerpe e verde şi cu flori la urechi, la şerpele acela să-l tae capul cu un ban de argint, o bucată de 40 bani, sau o băncuţă (piţulă) austriacă de 10 sau 20 cruceri; capul şerpelui săl-

1) Vezi vol. I. p. 245.

poate 9 zile în șerpar, și după aceea să pue în gură un cățel de aiū (usturoiu), să-l sădească în grădină, și după 9 săptămîni va face frunze. Atunci să-l scoată din pămînt și să-l pue în pălărie ca pe o floare. Dimineața, înainte de a scoate vitele la pășune, să iasă de laturea satului și să se posteze la un loc ascuns, apoi va vedea strigoii călărind pe vacă. Lucrul acesta trebuie făcut așa încît să nu fie văzut de nimeni. Aflînd odată pe strigoii care i-a furat laptele, nu are să facă altceva, fără cînd mulge vaca, să-și facă cruce și să pronunțe de trei ori numele strigoiiului; atunci strigoiiului i se ia puterea și în scurt timp moare.

Strigoii cari fură bucatele, își îndeplinesc misiunea diavolească așa: ei au niște broaște mari, de culoare cafenie; pe acestea le trămit în șurile oamenilor unde stă grul grămadă; ele își umplu gușile cu grul și-l aduc acasă la strigoii. Fiînd ele foarte multe, și pagube mare pot face.

Pe astfelu de strigoii îi află păgubașul așa că prinde o broască de aceste, o pune în o oală nouă (ol) de pămînt și o pune la foc de se încălzește; cînd începe a arde o-lul tare, broasca începe a sări, și în timpul acela strigoiiul respectiv, care a trimis broasca să fure, vine la casa păgubașului și se roagă de iertare. Dacă este ertat, se duce acasă, dar nu mai poate face ce a făcut. Dacă nu se arată, moare.

Avrig (Transilvania)

Ioan Cîndea

G L U M E

XIII 1)

Cînd întrebă cineva dacă-i departe pînă în cutare loc, cel glumeț îi răspunde: Ia numai un deal și o vale și o limbă de pădure, și o fugă de eapă pînă ce crapă, și mai fugă o bucată cu pielea în spate.

[Auzită în Dolhasca, Suceava]

XIV

Un țigan se duse la praznicul unui român unde servise și de cioclu. Acolo ca de obicei, i-a dat un colac cu luminare, și mincare de agiuns. După ce se ridică toți de la masă, țiganul rămâne în urmă. Își pusese ochii pe un cățel ce era cu clopoțel la gît, și tot umbla prin casă. De tot să i-l dea lui. În cele din urmă Românul i-l dă, numai să se ducă. Țiganul cum mergea tudul pe drum făcîndu-și socoteală, zice: De la doi morți, am doi zloți, în mină colac cu lumină, în urmă cățel cu clopoțel.

[Din Neagra-Șarului, Suceava.]

XVII

O femeie se întîlni cu o cumătră a ei care începe a i se jelui: Doamne, cumătră, nu știi ce rușine o intrat în

1) Vezi vol. I. p. 85, 86, 209, 220, 281-283.

casa noastră, fata mi-i îngreunată. -Da tacî cumătră, că la noi is amîndoauă.

Da oare ce să fie ? Să vede că așa-i anul.

(Din Dumbrăviță, Suceava)

S. Mihăilescu.

DESCÎNTECE

DI POTCI

IV 1)

Ma²⁾ luău pi cali, pi carari.
 Cin o fost la miadzî carari,
 M-an tîlnit cu noatîdzaci și noaui di potciol,
 cu 99 di *potci* ;
 99 di *ghiotori*, 99 di *ghiotoriți* ;
 99 di *diochitori*, 99 di *diochitoari* ;
 99 di *rihnitori*, 99 di *rihnitoari* ;
 99 *strigol*, 99 *strigoalci* ;
 99 *moroî*, 99 *moroalci* ;
 99 *cîumol*, 99 *cîumoalci* ;
 99 *sagelatori*, 99 *sagelaloari* ;
 tăti cu cîti 9 săpi, 9 hirleți,
 noaui cușiti
 brielu ascuști.
 —Uni meret, un'-va duceti ?
 —Ni ducem la *culari*
 capu si f-l taem,
 carna si f-o mincăm,

1) Vezi vol. I, 57, 253, și vol. II, 96.

2) Asupra pronunțării acestui a, tipărit cu literă îngroșată, vezi vol. II. p. 94.

singili si i-l bem,
clas di moarti si-l lasam.
—Nu va ducit la l,
duceți-va 'm marita,
c'acolu-s pești albghi :
capu li-l taet,
carnia li-o mincaț,
singili li-l beț,
cias di moarti li lasaț ;
și va ducet pisti *vineții*,
c-acolu v-aștiapti :
cu mesî ntinsi,
cu faclii aprinsi.
Acolu si va topkiț,
acolu si va izariț
acclu si pkeriț si raspkeriț :
din moalili capului,
din fața obrazului,
din zgircu nasului.
din tati masaluțli.
din tati osuțli
din guriț,
din masaluți ;
din oki,
din urekiuțli,
din rarunki
și din plomni,
și din tati 'nkieturelili ;
si pkei si raspkei :
ca roața di soari.
ca spuma di mari,
ptful !
Iar culari si sai
si rasal
bun sanatos,
gras și frumos,

Ca Domnu Hristos,
ca Dumnadzău ci l-o lasat,
ca mă-sa ci l-o fatat,
ca soarili din sanin,
amin !

Ia așe și discintă : și aduceți oliaci de apă ni'ncepuți într-o ulcie ; trageți apă trei carbuni cu virvu cuțitului, îl țel cu mîna și-l puți în ulcè, și-l stingi și dzici la cei dintîi : « aista-i di potci, » la al doilea : « aista-i di diochiu, » la al treilea : « aista-i di mnerari, di coscari, di strigari. »

Pi urmați țel om cuțit și to țal în cruciș și discinți cum cum ți-am învățat. Și discinți și far di carbuni stinș ori și'n usturoi. Din apă ori din mujdețul facut și discintat, și bè di 3 ori și si spall bolnavul pi frunți, la *inimă* și pisti țat trupu. Ci măi rămîni, torni la țipna uși și rastorni vasu cu gura'n gîos, daci-i noaptea ; iar daci-i dziuă, torni pi-om dobghitoc di ți-l damini ; iar di nu, torni pi-om par și rastorni vasu cu gura'n gîos, și-l leș în virvu parului.

Auzit de la baba Gheorghieasa din Cotirgaș (Suceava).

DI TURBI

Si discinți în sari, ori în apă c'on cuțit. Cu cuțitu și faci sâmnu sfinti Crucii, și si discinți di trei ori, dar si cii *doi barbați ș-o fimeci*, ori doaul fimeci și-om barbat ; iar di discinți numa unu, atunci trebui si dzici discinticu di noauți ori. La oamini și discinți în cofa cu apă, și în scurt timp *căței* es cu *pkîșetu* :

- « Di-a prii-Prifti,
- « di-a mano-Manolea,
- « di-a codi-Codașnic ! »

DI NEJIT 1)

Si discinti măi ales cu *bochiot* 2) ori și cu all-ceva prim pregiuru ureki, dzicln :

Fugi, Nejiti,
 pricăjlti,
 cî ti-agiungi ursu mari
 din păduria mari :
 cu gura cascail,
 cu sula-ascuțati ;
 cum ti-agiungi,
 cum ti'mpunși !

DI MĂRIN 3)

Si te săminți di cinipi și putrigalū di rākitt roși. Cu putrigalu si afumi ; Iar sămința si faci *lapti di săminți* și si discinti 'm el și si dă calului si bei: „S-o dus tăși crai, tăși imparai la bătălii, ș-o audzit și *Mărin* dim pintici, și s-o dus și el : uni cucos nu cinti, *gomot di om* 4) nu s-audi. S-o dus dim frunti, dim urechi, dim inimi.”

Auzite de la haba Safta, din Cotirgaș (Suceava) în vrîsta de 121 ani.

DI OBRINTIT.

III 5)

Si discinti 'm fărină ori pi rani c'on *dup di tîni la* nis-palati și cu *păr roș*, di 3, 5, 7, 9, ori :

1) Roală de urechi.

2) Niște flori galbene cari se culeg la zîna-Crucei.

3) *Mărin* este o boală la cal, o umflătură la pintoco.

4) Zgomot, gălăgie, larmă.

5) V. vol. I, 200 ; vol II, 89.

Oai lai bucalai
 zbgħarī pi di'n coa di mari.
 cioban lāū bucalāū
 suiri pi di'n coaci di mari.
 O'ncetat oaia di zbgħerat,
 ciobanu di șuerat.
 Cum s-o alinat oaia di zbgħerat,
 și ciobanu di șuerat,
 așe si 'ncetedzi
 și si si alinedzi :
 tati obrintiturili,
 tati orbălțiturili
 și săgetăturili,
 tati înflăturili
 și tati roșățili,
 tati săgețili,
 tati răutățili
 tati durerili
 si si lecușasci
 și si si tāmăduiasci !

DI 'NCUIET

Si te o lacati încuieți și si puni in apă și acolo (in apă)
 si discui. In apă si măi puni și găinaț di pasiri și sopone-
 li și si dă giti si bei. CIn si discui lacata, si dzici-așe :

La fîntîna lu Adam
 9 feti di jîdan :
 3 încuê
 3 discuê
 3 șiputu slobodzê!

DI ȘOPÎRLAȚI (gilci.)

Si freaci gilcili cu usturoiū și cu unt, da freci șiți cole...
 Indesat, nu șagi și dzici :

9 babi, 9 feti, 9 şopîrlăiţi,
 nici o babi, nici o fati, nici o şopîrlăiţi ;
 8 babi, 8 feti, 8 şopîrlăiţi.
 nici o babi, nici o fati, nici o şopîrlăiţi :
 7 babi, 7 feti, 7 şopîrlăiţi ;

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

numa o babi, numa o fati, numa o şopîrlăiţi.
 nici o babi, nici o fati, nici o şopîrlăiţi.

DI RÎHNÎ 1)

Duminici dimineaţa, pi inima goali, aduci di la pîrău
 ori di la o fintini, ori di la on şiput (zghiab) o ulcè di api
 ş-o pul su icoani.

Luni dimineaţa torni pisti ie o ulcici di api din cofi, di
 cei ramasi di Duminici sara, şi măi aduci, to Luni, o alti
 ulcè di api proaspti. Marţi iarăi măi torni pisti ie o ulcici
 di cei din cofi şi pi la *cintelor* ti duci la pîrău c'o cociji
 (coiael), ei api ş-apu nu ti 'ntorci to pi uni ai vinit ci pi
 di alti parti şi nici nu vorbgheşti cu nimi cât lini discinti-
 cu -nu trebui si bleşteşti- on cuvint, c-apu nu-i di leac ;
 vii acasi, torni apa intr-on ciorb. o amestici cu cei strinsi
 dim buni vremi di Duminici ş di Luni, apu to dim buni
 vremi si ai om foc bun di fag -si cii făcut jar l un cin ii
 vini di la pîrău. Pi urmi iei cu virvu cuţilului di trii ori
 citi noaül cărbuni şi to faci mogiluţi; chiteşti aşè ci si cii
 citi di 3 ori 9 cărbuni în mogiluţi şi faci 9 mogiluţi de-a-
 estia. Stingi pi urmi pi fişticari grămăgioari şi la tati gră-
 măgioara —cin o stingi- dzici :

1) Acest discintec iu şi de diochiu si de spureat.

«Nu sting cărbuni eştia în apă, da-i sting în râhni şi'n potel, în diochiu şi'n strigari, în mnirari şi'n cascari; cum s-o potolit cărbuni'm apă şi s-o stins, aşe sî si potoliască şi si si stingi tât beteşugu şi tât p' insoarea (la copchil) şi diokiu di pi l....» Cărbuni-s stinş într-om vas larg. După ce l-ai firşit di stins iei cuţitu şi to dai cruciş pin i şi dzici :

Capra neagri'm pklatri calci,
pklatra'n tru şi'm patru crapl;
crâpi oki cuî dioaki.

Di l-o dioket pi *cutari* om barbat;

Crâpi-i b.... curi-i icrili; di l-o dioket fimei, nifimei, curati nicurati,

Crapi-i şşili,
curi-i laptili

St-i moari pruncu di foami; di l-o dioket fati curati nicurati, pkici-i păru şi-l râmli curcubăla goali; di l-o dioket prunc nipricepu, sai-i ochi si si mainunedzi lumea; di l-o dioket apa, si i si muti matca; di l-o dioket codru, *uşti-i-si* şi pkici-i frundza; di l-o dioket cîmpu, si i si uşti iarba; di l-o dioket vîntu, crâpi-i calu; şi *cutari* si sai sî răsai bun sănătos, gras şi frumos, ca soarili lumninos, ca D-dzaū ci l-o lasat, ca maici-sa ci l-o fatat, ca soarili din sânin, amin!

Şi... măi stingi încl 3 cărbuni şi dzici :

La salciia răsăditî,
şădi-o fati displititi :

C-on ochiū di foc şi cu unu di apă; s-o potolit ochiū cel di apă pi cel di foc; cum o potolit ochiū cel di apă pi cel di foc, aşe si si potoliasci şi si si domoliasci *diokin dintri ochi di ta cutari*, din crîli capului, din faţa obrazului, din zvircu nasului, din faţa obrazului, din bairil

inimi plni și din virvu unghiilor, și pkei și răspkei, și nu rămii nici ctt-om cir de mac în doaui dispkicat, și nu rămii nici di lfac.*

Apu-i dai și soarbi di 3 ori din apa cefa. Pi urmi măi măi lei pi cineva cu tini fără să vorbești ceva; iar pe acel cineva-l lei ca și mîngii copkilu și nu si spării, ti duci la pirău, dizbracl copkilu di-oparti și-i torni în cap tăși cărbuni și cu apa în cari o fost stlnși, puł pi urmi vasu cu gura'n glos și învălești copkilu cu ceva, și ti duci acasl cu el; iar străișili i li leși și rasai soarili pi lei ca si fugi dlochiu și tăt beteșugu; culcl apu copkilu după ci i-al priminit și legănușu.

Iar fimei cari-o discintat așe, dzeci dzili nu-i slobod si si ocolisasci barbat pi lingă e!....

Duti mneta 9 țari și 9 mări, și dscinti cuiva discinti-cu ci ti-am învațat leu. la ori boall; ori învați mneta pi altu si-ți discinti cin di-on duci-si pi pustiiu it ci bolnav, și di nu ț-a treci, cin il măi intilni pi *Ileuța din Cotirgaș*. cari ti l-o spus, s-o fact *albgkii di cini*! leu pi tăși copkii mnei mni i-am scos din beteșugu cel rău a copkiilor numa cu discinticu mneu, și ult-ti ci *numa nu cii di dlochiu*, is grăsuț și frumos. Măi audzēm măi dăunadz di-om doftur ci leculești copkii, ba și oamini mari di ori și ci daci nu l-o adus pacatu si-m lecuiascl și copkil mnei cari, nu-i vorbi, era cam *ciragi*, ci ti-l leculem leu pi *marșafotii* di-i merē peticili.

Andzit de la Ileuța lui Neculai a lui Ghitorgbi-a lui Gavril din Cotirgaș (Broșteni) Suceava.

DI GIUNGHIU 1)

Si te o ați di cnipl și ntr-om vas cu apă ni'nceputi faci cu te semnul Sf Crucii (+) și o innodz îndărăpt și dzici : cum innod teu așa asta, așa si si unoadi și si si legi tăi giunghiturili și durerili di la *cutari* 2). Cu apă si spali la locu uni doari fără ca cel ci discuti si vorbghiascî, și pi urmî be di 3 ori.

DI MANI

Iei un talgir cu țăriși și c-o țir di sari și sara după ci-o răsărit stelili, eș afară și dzici :

Vo! noași steli
surorili meli, !
Ieș mă culc si mă hodinesc,
da voi si nu vă culcaș,
si nu vă hodiniș,
ci hrana și mana vaci lu I...
s-o aduceș.

Di-a ci'm păduri rătăciti,
di-a ci'm cimp culcati,
di-a ci'm ocol inchisi,
di-a ci'm doniși mulsi.
Di-a ci-m oali prinsii,
vo! lespidzili si li țipaș,
hrana și mana vaci lu I.
s-o aduceș.

și si ci di unsuroasi ca untu și di spornici ca sarea.

Pu! pi urmî talgiru intr-un loc așa ci si răsai soarili pi el, ciu a răsări intălaș dati. Li el pi urmî și li dai la vacă și pi urmî...., si-ți mo! donița și si-ți cumpiri oali și si ti țit.

(Trimes de Vasiliu Alex din Tataruși, Suceava).

I. Teodorescu

1) Vezi vol. II, p. 57.

2) Așa o innodzi pini nu mă' ramii ui nodati.

Medicina veterinară populară

I. ARMURARUL

Armurarul e o boală foarte primejdioasă. Vita (numai vitele bovine zac de armurar) atinsă de armurar, plere imediat. Carnea vitei bolnave de armurar nu se mîncă. Cu greu se poate cunoaște armurarul.

Această boală primejdioasă se vindecă numai din vitel în tărițe, pisate, frunzele unei buruene numite *armurar*. Să ia foile plantei ce sînt groase și cu pete albe pe ele, se hăcuc mărunt și se dau vitei în tărițe. Dacă vita nu le înghite, i se bagă pe gît cu mîna.

II. ARICIÛ

Ariciul e o boală de picioare. Să aricesc și caii și vitele. Ariciul se face la vitele ce staș hojma în glod.

Ariciul e o boală care trece de la sine, cînd vita își schimbă felul traiului, adecă cînd din ploae, din glod și din șura urită, le trecem în grajdiuri curate.

Ariciul să tãmadue și punînd la picioarele vitelor untură de porc mucedă ori rîncedă, cu o așă de lina, ori legîndu-l cu o legãtoare în care se înferbintă spurcat de om, găinat de gîscă, și sãu de vită. Toate aceste se pun cãlduțe, de mai multe ori la picioarele vitei, și scapă.

III. BROASCA

Broasca o fac numai vitele cornute, mari : boii, vacile, buhaii etc. Broasca se face pe limbă, în o margine. Boul bolnav de broască nu poate bea apă, nici mîncă pen-

tru că nu poate purta limba. Vita holnavă de broască se usucă pe picioare, vrea să minince și nu poate.

De broască, vita scapă scoțindu-i limba afară și împungindu-i-o cu un ac mare ori sulă, în partea de desubt, unde este o vină neagră. Cum ese slugele, vita prinde a minca.

IV. BRÎNCA

Brîncea e o boală ce-o aŭ de ordinar porcii. Porcul a-tins de brîncea, are gîtul umflat, geme, nu minînce și slabește din ce în ce. După cită-va vreme, dacă nu e căutat, piere în dureri. Carnea porcului mort de brîncea nu se minînce. Brîncea porcilor se asamană cu holfele ce fac oamenii la grumaz.

De brîncea porcul se tîmădue dacă-i dai să minince brînză lute rasă de pe bîrbința, pe-o catrința de fată, ori dacă i se freacă gîtul cu un rîsteu de la jug.

V. CURDUC

Curducul îl fac numai vitele mari bovine, care se nutresc cu pae de orz. El provine din înșăpătorele pricinuite de țepii din pleava orzului. Țepii se vîră sub limba vitei, înșeapă sau se implintă în pielea de sub limbă, rana se face, vita începe a nu minca și a slăbi, rana se lățește, și de multe ori, cînd omul nu-i cu luare aminte, el pierde vita.

De curduc vita scapă făcîndu-i-se pansament sub limbă cu untură de porc caldă în care s-a prăjit găinaș de gîscă.

VI GALBAZA

Galbaza e o boală foarte primejdiosă oi capătă rumegătoarele, și de care numai cuțitul le scapă. Ea e un fel de verme lat care se viră în maiul și inima vitei, le roade și duce vita la peire. Galbaza o capătă oile și vitele de pe câmp. Ea se naște în urma pohoacelor îndelungate. Nici un leac afară de cuțit nu se cunoaște contra acestui parazit intern care cosește mai ales vite. Oile de munte sînt ferite de galbaza, căci galbaza se face numai pe la șăs unde bălțește apa. Cînd ești încredințat că turma de oi îți este gălbăgită, caută un lup și niște urși, leacurile cele mai bune spre a le vindeca cu totul.

VII. DE SINGE

Vitele tragace -boii și caii- și în genere toate vitele se bolnăvesc de singe. Cînd astă boală dă peste vită, ea nu mîntucă, nu bea, se tot culcă, suflă greu, urechile i se răcesc și dese ori, în asemenea dureri vita piere sub ochii stăpînului, dacă el nu se grăbește a-i lua singe.

Singele se ia de ordinar cu niște instrumente numite stricnele. Stricnelele sînt de diferite mărimi. Ele-s de oțel și foarte tăioase. Cu stricnelele se lovește în vîna —artera— principală de la gîtul vitei bolnave, se lasă de curge singele în o cantitate oare-care și apoi horta se astupă ori cu slăvină de porc ori cu scamă.

Cînd vita e bolnavă greu de singe, poți să-i tai virful urechelor, să-i străpungi sau să-i scrijălești nările cu un cuțit și curgînd singe, vita scapă.

Vita sîngerată, îndată își vine în fire și începe a minca; apă însă să nu i se dea să bea.

Se crede că-munca peste măsură și apa băută pe ostenală în cîntătime mare, produce sîngerarea vitelor.

VIII. VIERMI

Viermi se fac în ranele vitelor mai ales vara cînd e căldură mare. Prin viermi rana să mărește, trupul se cangrenază și deseori vita vine în primejdie de moarte. De viermi astăzi se scapă vita ușor. N-ai de cît să torni în rana vitei unt-de-naft și după cîta-va vreme viermi au picat toți. Dar dacă n-ai unt-de-naft, ia otrăjel, o burueană ce crește pe lingă drumuri, pisaz'o bine și stoarce zama în rana vitei. Viermi peste cîta-va vreme vor cădea.

M. Lupescu

Superstiții

430. Cînd vezi iuna nouă, te adresezi la ea, sărînd în sus de trei ori și pronunțînd: «Lună noă ! sănătos m-ai găsit, sănătos să mă lași.»

431. Să nu mininci din oală, că-ți plouă la nuntă.

432. Lingura să nu ți-o schimbi la mîncare, că nu te mîi saturei.

433. Nu se stă la masă în timpul asfințirii soarelui, că nu e bine.

434. Unghiile lunia nu se tae, că-ți faci de urit.

435. Noaptea nu se caută în oglinda că-ți faci de urit.

436. Coaja de ou nu se aruncă în foc că faci bube.

437. Coajele de nucă nu se aruncă în foc, ca la anul se fulgeră uucele.

438. Ca să nu mai visezi, să nu spui visele.

439. Cine postește (nu mincă nimic) în ziua de ajunul Bobotezei, are noroc.

440. La Sf. Toader, fetele se lă cu fin ca să le crească părul pronunțând cuvintele : Toader sin Toadere, dă cosițele fetelor cit cozile iepelor.

441. Cine vr'un lemn din foc vijie, e semn că te ocărește cine-va.

442. Când huește hornul e semn că se strică vremea.

443. Ca să și se vestească o vită furată, se trag noaptea clopotul bisericeii.

444. Pe locul unde s'a tăvălit un cal, să nu calci, că faci bătătură la picioare.

445. Ca să doarmă bine un copil mic ce plînge noaptea, se ia două bucățele de mămăliguță, se duce cu ele sara la culcușul găinelor și se zice de trei ori: găinilor ! vă dau această mămăligă vouă și voi să dați somnul vostru (cutăria). După aceia se aruncă una din acele mămăliguți la găini, iar cealaltă se pune în leagănul copilului.

446. Buricul ce cade de la copilul mic, se învelește bine și se bagă în o gaură de la podelele casei, de vroim ca următorul copil să fie băet. De vom pune buricul sub coardă sau în vr-o crăpătură, va fi fata copilul următor.

447. Părul ce cade la peptănatul femeilor sau la tunsul fetelor, se stringe și se pune într-un gard. lipindu-se o baligă peste el, ca să crească părul din cap.

448. Cind se ia copilul diu scaldătoare, se scuipă în urmă, ca să nu să ia necuratul de dinsul.

449. Cind spuî că vine cineva fără se vie, e semn că va veni supărat.

450. De primești bani Lunea, e semn bun.

451. Cind trăsnește ușa, e semn ca te vei muta din aceea casă

452. Cind sare mița peste un cadavru, mortul se face strigoiu.

453. Cind vrei să sament bob, linte ori mazere, să nu le pui pe loc nesept (batătorit) căci fierb anevoe.

454. Ca să fearba bine cărna de vită bătrînă, i se aruncă la fert un cuiu de fer (piron) în vas.

455. Femeea în poziție nu trebuie să minince maiu sau rinză de pasere ori de vită, căci se vor lesbirna urechile copilului.

456. De asemenea să nu minince aripi de pasere. căci se aripește [nu șede înfașat] copilul.

457. De asemenea să nu minince cap de pește, căci nu vorbește copilul curînd.

458. Ouăle se pun la cloșcă cu căciula, ca să iasă o dată toți puil și să șadă gramadă pe lingă cloșcă.

459. Cel ce pune ouale la o cloșcă, trebuie să se așeze jos, căci altfel nu va sta cloșca bine pe cuiar.

460. Lunea nu se ia ouăle din cuiar, căci părăsesc găinele ouatul în acel loc.

461. În ziua de Sînt. Andreiü nu se matură, nu se peap-tănă, în sfîrșit nu se face nici o sğirietură, căci e rău de jigăniü.

462. Cind cade icoana, e semn că va muri cineva din casa aceea.

463. Femeea în poziție să nu toarne apă pe minele cui-va spre a se spala, căci la facere, nu va putea naște pină ce nu va bea apă din pumnii aceluia căruia i-a turnat dinsa apă pe mîni.

Burșuceni (Corurlui)

E. Patriciu

De ce minincă cînele și mița iarbă, și de ce esă șerpele în drum ?

Făcuse D-zeu lumea și dobitoacele. Pe atunci ele vorblaŭ ca și omul.

Odata se îmbolnăvește cînele de durere de cap, așa de rău, în cît luă cîmpii și dealurile de durere. Cum umbla el bezmetic, blec și cu coada în jos, suparaŭ ca vai de el, ca omu cîndu-l bolnav, întilnește, pe-o coastă, un șerpe-care ședea colac și se sorea.

—De ce umbli, frate, alergînd dealurile și cîmpii ?

—Nu mai pot, frațioare dragă, și nu mai știu ce să fac de bolnav ce sînt. De vr'o'cite-va zile zac de durere de cap, așa de rău, în cît nu-mi vîd lumea înaintea ochilor.

—Și eŭ zac de-aceeași boală, și nu găsesc pe nimene care să-mi spue vre-un leac. Pentru voi eu știu, că iarba cu foaea lată e cea mai bună doftorie de cap, și de vreî să mă ascuți, cearcă și vei vedea.

Cînele ascultă pe șerpe, minincă citeva fire de iarbă dintr'o tufă ce era în apropiere, și îndată i se luminea lua

intea ochilor, scăpînd de boală.

Diavolul, care îndeamnă totdeauna pe om de a răsplăti binele cu rău, sfătui într'orcum pe cine să dea și el o doftorie șerpelui.

—Tu, măi frate, zise cinele către șerpe, cînd te-a durea capul, să eși la drum. să-l treci în curmeziș, și durere de cap n'ai să mai ai nici o dată; astă doftorie eu o știu din bătrîni, pentru neamul vostru.

Șerpele făcu după sfatul cinelei; dar trecînd un drumel, tocmai atunci, zdrobi c'un ciomag capul șerpelui, și ast-fel durerea de cap îi dispăru pentru vecie. Și de-atunci din vremile vechi, pe cînd dobitoacele vorbeau și oamenii nu se mincau ca cîinii între ei, cum e astăzi, a ramas poveste și știre, că pe cine, dacă-l doare capul, să mince iarbă. iar șerpele să treacă în curmeziș un drum; de scapă teafăr, durere de cap nu mai are.

Și fiind-că pe atunci mița, rudă de aproape cu cinele, trăeau bine între ei, cînd o doare capul, a împrumutat de la cine obiceiul de-a minca iarbă și cătușnica. 1)

M. Lupescu.

1) Cătușnica e o burucană ale cărei frunze le mince mițole.

C i n t e e

301 Frunză verde de-alior
la fântina cu isvor
să'ntâlneşte dor cu dor,
să iubesc pînă ce mor.
La fântina cu cel sag
să'ntâlneşte dor cu drag.
să iubesc pînă ce zac.

—x—

302 Frunzuşoara trei alune
eu mă duc malcuşa'u lume
iubimioara mea rămîne;
cată şi mi'o stringe bine;
leagă-mi-o, malcuşă, leagă,
iuti'un corn de basma neagră
şi-o dă pe apă să margă.
De cum-va s'a cufunda,
mai mult nu mă aştepta.
Da de-a fi v'un bine'n ţară
ni-om lîni malcuşă iară;
da de-a fi v'o răutate
ni-om trimite macar carte,
carte mare cît masa
s'o ceteşti drept dumeta,
de nu zina prin grădină
macar sara la lumină
să ştil că eu-s străină.
De streină ce-am ramas
numa-s neagră pe obraz,
numa-s neagră şi patată

şi prin străini departata
şi mîncată-s de străini
ca iarba de boi balrinj,
şi mîncată-s de duşmani
ca iarba de boi balani.

—x—

03 Frunzuşoara bobului,
pe malu Siretului
paşte murgu Iorgului.
Murgu paşte şi rîncează,
şi visează un vis prea mare:
cui se dea un leu parale
să taie nucul din vale
şi răcnita din carare,
să taie aşchia mare
să puc punte pe vale
să treaca Iorgu calare:
cu cămeşa albă'n poale
spalată de fată mare
cu sapon de trei parale,
uscată la luminare,
calcată pe brăţişoare.

--x—

304 Sub poale de codru
verde
ce zare de foc se vede?
nu ştiu-I zarea focului

saŭ volnicii codrului.
nu ştiu-s zece orî cinsprece
peste mie unu trece,
friglaŭ carne de herbece ;
şi pe-un pîrtuaş la vale
doi jupiau o gonitoare.
Incalţaţi cu imini¹⁾
găliţi de codru pustii, —
şi-nbracaţi cu strae verzi,
Intră-n codri, nu-i mai vezi.

—x—

305 Frunză verde nucă sacă
zaŭ, aş da doi boi ş'o vacă
să găsec un pui să-mi placă.
Vaca nu m'a zăhăit,
pui să-mi placă n-am găsit:
boi nu mi s-aŭ intimplat,
pui să-mi placă n-am aflat.

—x—

306 Frunză ver de clocotiel
s'a dus cucul de pe-aici
ş-o lasat puiuşii mici;
s-o găsit un om de treabă ;
ş-o crescut puii degrabă
o umbiat în deal şi-n vale
ş-o adus la pui mîncare
pin-o făcut aripioare,
ş-o venit cucu'ntr-o vreme
şi n'aŭ vrut să-l zică nene
că i-o lasat fără pene.

Cucule pasere blindă,
du-te pe cel deal şi cîntă ;
pe cine-i avea minie
blastamă-l străin să fie.
Şi-s străin ca frunza în nuc
n-am milă unde mă duc.
Eŭ mă duc nu zic nimică
lacrămile din ochi pică,
ieŭ mă duc nu zic nici
două.

lacrămile din ochi plouă;
da de lacrămî nu bag samă
că li-oi şterge c-o naframă,
dar mi-i mi'ă de obraz
că rămîne fript şi ars.

—x—

307 Saracile dragustile
piscuesc ca vrăbiile
pe sub toate gardurile:
trec prin tină,
nu se-ntină,
târ de mine să anina
să lipesc ca rişina²⁾
nu se spală cit lumea;

—x—

308 Foaie verde fir de liute
oltolio şi Doamne sfinte
scoale-mi puica înainte
să-i spuî doaua trei cuvinte,
să vedem de ce s-a orinde

1) imini = nişte botine din peltă grossă, fără gumă.

saŭ de bune saŭ de rele
 saŭ de cuvintele mele
 dac-a asculta de ele ;
 şi de nu va asculta
 las să facă cum a vrea
 nici ieŭ nu m'oi mai ruga.

—x—

309 Ş-apoi foae de-alămie
 mă suii în deal la vie
 mă ultai pe Slobozie
 văzui trei case pustie;
 numai una nu-i pustie
 ş-aceea-i cănlălarie
 stau trei logofeji şi serie
 pe trei coale de hirtie.
 Mă duc malcă să mă scrie
 să mă scrie-n jândărie.
 —Dragu maicei nu te duce
 că te-oi scalda-n lapte dulce.
 —Scaldă-mă batir în zahar
 că ni-am pus şaua pe cal
 şi mina pe Iartăgan
 şi picioru sus în scară,
 plec malcă pînă la vară.
 Iar de-a fi v-o pace-n ţară
 oiŭ veni malca la vară,
 da de-a fi v-o riutate
 ũ-oiŭ trimete malcă carte.
 Carticică'n cornurele,
 pe de lături vazdogele
 să ştii e-am plecat cu jele ;
 pe de lături busuioc
 la mijloc pară de toc
 ca să ştii că n'am noroc
 să trăim noi la un loc.

De s'a 'ntunpla ş'oiŭ muri
 şi dumneta ni-i dori :
 leagă-ŭi doru 'n basma neagră
 şi-i dă drunu'n jos pe apă ;
 de-i vedea că mai pluteşte,
 să mai tragi a mea nădejde ;
 de-i vedea că nu pluteşte,
 uu mai trage a mea nădejde;
 fă-te gata şi porneşte
 şi te ia pe cimpurele
 că-i gasi morminturile ;
 da la morimintelul meu
 a să crească uu spic de griu,
 şi la cap floare de mac
 să ştii e'am murit soldat.
 la picioare mazăreau
 să ştii e'am murit oştean
 ş-al remas cu mult alean;
 pe de lături trandafir
 că am fost tinăr copil
 ş-am murit negru străin.
 Da-i musai să suferim
 ca noi să ue depărŭim.
 că pămintul m-o astupat
 şi iar a m-o'nconjurat.
 De-aiŭ, malculiŭă, mă Iartă
 că nu mai vin nici odată,
 e-aşa nouă ne-a fost dată :
 să plec cale u departată,
 să zac boală ue'neetată,
 ne-inceletată nici un ceas
 că de-acum lumea v-o las.

—x—

310 Frunză verde Iarbă neagră
 dragă-i lumea cul e dragă ;
 mie mi-l cerneală neagră.

Frunză verde pădărie
dragă mi-o fost lumea mie ;
nici amu nu mi-I urită,
da trăiesc leu năcăjită.

—x—

311 Frunzişoara trei spanaci
cîntă cucu sus pe fragi,
puiculiţa mîna vaci;
eu ziceam că merg la fragi
iară fragi că nu cătam
jos cu pulcă mă lasam.
Ş-apoi frunză ciung uscat
spune-mi puică adevarat
de cînd pe mine m-o concen-
trat

clîi volnici te-o sărutat ?

—Unu nant şi sprincenat
cu trei semne de varsat.

—Strică-I Doamne semnele
şi-I scurtează zilele.

—x—

312 Foac verde iarbă grasă
mă dusei cu plugu-u coastă
nalba-mi scoase o nevastă,
nici pre hidă, nici prea proastă
locmaî din potriua noastră.
Eu cu ochii la nevastă
mi-o leşit plugu din brazdă,
eu cu ochii după dinsa
mi s-o rupt plugu şi birsa.
Nu fi, bade, bănuit
ţ-o fost plugu hîrbuit ;

nu fi, bade, suparat
că ţ-o fost plugu stricat ;
şi tu ai vr'o şese boi,
şi din şese vinde doi
şi fă plugu inapoi;
iar cu restu de la boi
vom trăi halal ! de noi.

—x—

313 Frunză verde alunuc
eu staū gata să mă duc
din Dorna la Cîmpu-Lung,
ca să-mi cumpăr prav şi
plumb.

Mîndrele să dau buluc.
mă-ntrebaū unde mă duc.
Eu din gură aşa am zis :
mîndrelor de ce v'aţi strîns
orî pe mine voi m-aţi plîns ?
Mîndrelor, mîndruţelor
hai plecaţi toate napoi
şi vă plîngeţi barbaţi
că-s necăjiţi, saracii;
nu mă plîngeţi voi pe mine.
eu mă duc în ţari străine
şi petrec destul de bine:
fără voi nu pot trăi,
da ca voi sute-olū găsi
banii de nu s-ar găti ;
tot oiū bea ş-oiū libovi ;
cu cît beu şi libovesc
cu atît nu nebunesc ;
cu cît beū şi staū la masă
cu atît mai uit de-a casă.
Foelana sâlcioară,

banî am azi şi mine iară
 staŭ duşmanii să m-omoare
 că mai am de cheltueală.
 Baniî-i beu cu mîndrele;
 mine-apuc potecele
 de cîştig paralele
 ce le beu cu mîndrele
 pe la toate crişmele.
 De trei zile beŭ la vin,
 las să beŭ că sunt strein ;
 de trei zile beŭ la bere,
 las să beŭ că n'am muere
 De aş avea şi eŭ nevestă
 n'aş umbla pe sub fereastră
 de-aş avea şi eŭ drăguţă,
 n'aş cata ca cucu-n frunze,
 de-aş avea şi ieŭ vr-o dragă
 m'aş primbla cu ea prin
 iarbă.

—x—

314 Foileana părului
 sus la virvu muntelui
 cîntă un puŭ a cucului
 ş'aşa cîntă de frumos,
 cade frunza din fagi jos;
 şi tot cîntă şi se-nvirte
 nime-n lume nu-l ascu'tă
 numai mîndra mea din curte.
 es-afară să-l asculte.
 Foae verde trei agude,
 cucuşor trumos de munte
 rămii în curte şi-mi cîntă,
 că-n curte de mi-l cînta
 tare bine te-oŭ cata
 şi ŭoŭ face de mîncat

aleor şi grîu spalat.
 —Zahar mîndro, de mi-î da
 da-n curte nu ŭoŭ cînta,
 sus la munte m-oŭ urca
 sus la virfu muntelui
 sub poalele codrului,
 la curţile dorului
 Acolo cînd am ajuns;
 doru m-o văzut s-o rîs;
 porţile erau deschise
 şi făclii pe mese-aprîuse:
 pe masă pahare pline
 şi fraţi cu cuvinte bune;
 cu picioru poart-am împins
 mîndrele toate s-au strîns
 porţile mi s'au deschis.
 Porţile erau deschise
 mîndrele pe table scrise:
 al meŭ puŭ că m'o ntrebat
 dragă, pe-aici ce-ai săutat
 că ieŭ nu ŭ'am fost barbat:
 că ŭ'am fost amorezat.
 Foaeleana măr mărunt
 eŭ pe-aici la ce am venit:
 am un puŭ rătăcit
 am un puŭ albineŭ
 albineŭ cu păru creŭ
 cu-un fir de maŭasa verde,
 ŭine-l, Doamne, nu mi-l
 perde
 D-zeu să nu mi-l răbde
 că m-o-nvaŭat a iubi
 şi-amu de nu va veni
 fără el nu pot trăi:
 mă puŭ sara-u aşternut
 la puŭ gîndesc mai mult;

dimineața cînd mă scol
trupu meu li plin de dor.

— x —

315 Foaieleana măr mărunt
malca mea cînd m-o făcut
tare bine l-o părut:
cu minuța m-o scaldat
cu picioru m-o leganat
și la pept lîța mi-o dat,
cu guja m-o blastamat
să umblu din sat în sat
tot scirbit și suparat;
să umblu din țara-n țara
cu sumanu subsuoară.
Nici o poamă nu-l amara
ca streinatatea-n țară.
Străinii să pun la cină,
eu li-s șfeșnic și lumină:
străinii să pun la masă,
eu umblu plîngînd prin casă.
Ș-apoi foae de-alunuc
dară sară cînd mă culc
pelin beu, pelin minînc
pe pelin verde mă culc.
Dimineața cînd mă scol

pe pelin verde mă spâl
trupu meu-î plin de dor;
cat în cofă, apa nu-l,
cana-î cu pelin în cuiu:
esafară, într'un casă,
cana-l cu pelin pe masă.
M'au cuprins așa un plîns
dor de-acasă m-o ajuns.

— x —

316 Foae verde de alunică
pe casa lui Ionică
slut doi pu de rîndunica
unul zboară și se duce
unul rămîne și plînge.
Așteaptamă, frățioare,
să-mi mai crească aripioare,
aripioare de argint
să sburăm pe sub pămînt
la tătuta la mormînt.
Stăi tată, nu mă sfădi
pînă uu ț'oi povesti
cum trăesc cu străinii.
că de cînd te-ai departat
mamuța s-o măritat
mare dușman ni-o lasat.

317 Frunză verde petrinjel
scriu la maica răvăşei
pe-o frunză de petrinjel :
de-a mai face vr'un fecior
pue-I capu sub picior
sa-I răpue zilele
să nu umble țerile,
că destul am umblat eu
fie plătit neamul meu.
Eu de cînd am pribegit
lot prin străini am trăit,
dușmanii m-o urgisit
prietinii m-o urit.

Dară D-zeu o dat
de carte am lavățat,
de fac la dușmanii minie
prietinilor bucurie.

— x —

318 Frunză verde trei granate
am un puin și-i cam departe
nu-mi trimete nici o carte
să-i văd inima ce poate.
Alelei puicuța mea
ț'aș trimete, u'am pe unde
că n'am pe nime cu bine
s'o aducă pln la line
și să nu ne știe nime.

— x —

319 Frunză verde trei masline
ce aud dragă de tine :
că vrei să le lași de nime ?
Lasă-te la D-zeu

că mie nu-mi pare rău ,
ia o leaca-mi cade greu
c'am deprins naravul tău
la trezie
la beție
și la tocu de minie.
Dar ea iară a grăit :
de ți-i drag sa ne iubim
hai la crișma să bem vin
și cu drag să ne iubim.

— x —

320 Frunza verde trei gutui
de cînd s-o dus dumnezeului
n'am dat gură nimăru
nici pe bani, nici pe parale
numai pe coarne de mare

— x —

321 Frunză verde lemn
agud
toate trec, toate se duc
ce-am iubit nu pot să uit
plină ce-oiu intra'n pămînt:
c'am iubit o peatră scumpă
ș'am luat o toantă slută :
face mămăliga crudă,
crudă, ră și nesarată
bat'o D-zeu s-o bata,
din gură nu mai inceleală.

— x —

322 Bat'olegea merlă neagră

mergi în codri de te bagă
ori în apă de te neacă
dacă nu ți-i lumea dragă.
Omule pământ și lut
ce te fermi cu gândul mult
ca mine-l intra'n pământ
și te-i mira ce-ai făcut,
cu-a ta minte ce-ai avut,
și te-i mira ce-ai lucrat
cu-a ta minte ce ai purtat.

— x —

323 Frunzușoara măr și-un
nuc
de geaba la târg mă duc
că ce cumpăr nu mininc ;
Cumpăr plnea cu oca
maslinile cu litra
și le duc la puicuța ;
și-l duc vinu cu vadra
și paralele cu poala
și ea totu-l cu banat
că nimica nu i-am dat.
Puiculiță, draga mea,
de cit te-oiu vedea așa
mai bine nu te-oiu avea.

— x —

324 Foae verde trei alune
cine iubește și spune
du-l Doamne peste rușine.

Iară foae de matasă
cine iubește și lasă
dă-i Doamne pedeapsă'n
casă ;

albă hrana racului
mincarea gândacului
pe vârful copacului ;
aibă casa cucului
și cararea lupului,
pe virfu surducului 1)

— x —

325 Sus la naltu cerului
sub razele soarelui
este-un pat
mîndru rotat ;
da pe pat
cine-i culcat ?
tot bădița mort de bat.
Scoală bădița, de-aici
că mi-o venit peșitori
peșitori din nouă țări
tot cu cunune de flori
—Dac-o venit te mărită.
— Ba eu nu m-oiu mărita
pîn ce nu volu numara
toată earba din hotară
penele de pe-o cocoară,
și eu nu m-oiu mărita
pîn ce nu volu numara
toată earba din surduc
și penele de pe-un cuc.

culese de M. Lupescu.

1) Surducul e un deal